

Thực ra, anh có thương em!

(truyenngan.com.vn) 1. Hà Nội. Giữa thu. Đâu đó trên phố cổ.

- Anh có thương em không? Nói đi!

- Anh yêu em cơ mà!

Cô gái nhỏ phụng phịu ra sức ôm hai vai chàng trai ngồi phía trước lắc mạnh. Chàng trai vừa điềm nhiên cầm lái vừa nhẹ nhàng trả lời cô với nụ cười nuông chiều. Đã bao lần cô hỏi anh câu đó, nhưng chẳng lần nào anh nói có hay không. Chính bản thân anh cũng mơ hồ khó hiểu vì sao anh luôn tránh né trả lời.

Cô gái thôi không nhõng nhẽo. Cô nhanh quên và dễ quên. Miệng cô lại huyền ảo những câu chuyện không đầu không cuối. Anh lắng nghe, bật cười nhẹ nhõm. Họ bên nhau đã lâu. Chia sẻ những bí mật thăm sâu cất giữ. Ngồi lại với nhau trong những thời khắc khó khăn nhất. Cuối cùng, họ yêu nhau. Vừa làm bạn, vừa làm người tình, vừa làm tri kỉ. Mấy ai không mong muốn có một người đồng hành như thế trong đời?

Cả hai trôi trong màn mưa giăng nhạt nhòa trên phố. Tán cây im lìm ôm bóng đèn vàng loang loáng nước trên cao.

2. Singapore. Cuối tháng 12. Arab Street.

Vẫn cô gái nhỏ ấy. Cô nhẩn nại bước trên con phố hẹp nhưng đông đúc và sức nức mùi shisha. Cô đặc không gian là văn hóa Tây Nam Á sắc nét, là bàn tay vô hình gõ trống liên hồi theo tiếng nhạc bập bùng có kiểu tiết tấu như không bao giờ kết thúc, là những bar nhậu nhạo trong ánh nến mờ ảo dễ gây tò mò, là vô vàn đôi mắt sâu hút xếp gọn gàng dưới hàng lông mày rậm đậm màu hài hòa với sống mũi cao. Huyền ảo phủ tràn xung quanh phức hợp từ nhiều ngôn ngữ khác nhau trộn lẫn thêm muôn trạng cảm xúc dội ngược vào bất cứ ai đi ngang. Nhưng tuyệt nhiên, tâm cô lặng ngắt. Mắt cô chăm chú dõi tìm. Nhà số 68 nằm lọt thỏm giữa ồn ào náo nhiệt và cũng lặng ngắt y như cô. Tim cô đập mạnh muốn nứt vỡ, hai tay cô đan chặt trước ngực để ngăn những cơn nôn nao từ dạ dày thốc lên. Lần cùng anh dạo qua đây

một tối khuya vài năm về trước, anh từng chỉ vào ngôi nhà kì bí này, đùa: ngôi nhà phù thủy. Phải chăng là định mệnh?

Cô linh cảm, cô sẽ gõ cửa đúng nơi.

...

Bên trong, ông già người Tây Á đã ngồi ngay ngắn giữa tấm thảm đỏ thêu tinh xảo đợi cô từ lúc nào. Giọng ông khàn đục chậm rãi vang lên:

- Cô gái, liệu cô có chấp nhận được cái giá cô phải trả không?
- Ông biết tất cả?
- Tôi biết những điều mà vì nó người ta tìm đến.
- Làm ơn hãy giúp tôi. Bất cứ giá nào tôi cũng chấp nhận.
- Cô đã suy nghĩ kĩ chưa?
- Tôi không đủ khả năng để tiếp tục sống trong những ngày dẫn vật quần quanh nữa. Tôi có nhiều điều chưa hỏi anh ấy. Tôi còn nhiều tiếc nuối. Nhưng tôi cũng không thể chết được. Chi bằng, tôi đưa anh ấy trở lại thế giới này, hỏi cho ra nhẽ...

Cô nói một hơi dài gấp gáp. Ông già trầm ngâm tiếp tục:

- 5 năm cuộc đời, của chính cô.
- Xin lỗi?
- Ví dụ, cô sẽ sống đến năm 70 tuổi, nhưng khi cô 65 tuổi, tôi sẽ đến lấy đi 5 năm còn lại của cô.
- Tôi chấp nhận.

Cô gật đầu quả quyết. Ông già im lặng hồi lâu, chăm chú nhìn vào mắt cô. Cuối cùng, ông quay sang bên cạnh kéo chiếc bình shisha bằng bạc khảm đá xanh cobalt lấp lánh lại gần, yêu cầu cô ngồi xuống đối diện.

- Cô có một giờ để quay về thời điểm cô muốn. Ngoài ra, sau đó cô phải cắt đứt mọi liên hệ với cuộc đời anh ta. Nếu không, điều cô làm hôm nay sẽ chẳng thay đổi được bất cứ chuyện gì, tất cả sẽ là vô ích.

Ông già bắt đầu châm lửa. Mùi hương dịu dịu lan. Nhưng trước khi kịp nhận biết vị, cô đã hoàn toàn rơi vào vô thức.

3. Hà Nội. Ba năm trước. Lion bar.

Đầu cô ong ong nhức nhối. Hơi rượu cay nồng dưới cuống họng. Gió lạnh cuối đông thấm vào da thịt tê tái. Và khuôn mặt anh đang ngay gần kề cô. Hình như anh đang tức giận. Hình như tay anh đang giữ chặt khuỷu tay cô. Cô tỉnh táo dần. Rồi cô bàng hoàng nhận ra cô ở trong thân xác của chính mình ba năm trước.

Ba năm trước. Là một năm họ yêu nhau. Là năm năm có lẽ họ quen nhau.

Kí ức cuộn về như thủy triều, từng chút rõ nét. Hôm đó, cô lên bar. Cô uống rất nhiều rượu, lảm nhảm gọi một cái tên khác không phải anh. Cô đã cố tỏ vẻ như thế, bởi Lion Bar hôm đó có bạn anh. Anh ta luôn ở đấy mỗi tối thứ tư hàng tuần. Cô chắc mười mười anh ta nhìn thấy cô, nghe cô gào thét giữa đám bạn. Cô chắc mười mười anh ta sẽ gọi anh lên. Cô chắc mười mười anh sẽ xuất hiện trước mặt cô, im lặng kéo cô ra ngoài nói chuyện.

Lý do cô hành xử xuẩn ngốc là vì tối trước nghịch ngợm ví anh, cô tình cờ phát hiện anh vẫn giữ ảnh chụp cùng người yêu cũ. Cô đau điếng. Sắp tròn một năm ngày họ yêu nhau, thế mà anh vẫn chưa dọn dẹp được tim mình gọn ghẽ. Con gái cung Sư Tử như cô không thể chấp nhận san sẻ vị trí trong lòng người mình yêu với bất cứ ai khác. Con gái cung Sư Tử như cô cũng luôn muốn ăn thua đủ, bất chấp hậu quả về sau. Và, cô làm trò điên rồ này, trả thù anh.

Họ cãi nhau rất to bên ngoài Lion Bar. Cô không dả động gì đến bức ảnh mà phủ đầu anh luôn. Cô lạnh lùng thừa nhận cô chưa quên được người cũ, một năm bên anh chỉ để tìm vui. Thấu hiểu anh, nên cô biết rõ điểm tổn thương nơi anh cũng chẳng khác gì chính cô. Từng nhát một, chậm rãi, cô đâm sâu vào tim anh. Cô nhìn thấy lần đầu tiên trong đôi mắt đang ngỡ ngàng của anh những thoáng xót xa chao đảo thay cho thần thái điềm tĩnh cố hữu. Cuối

cùng, anh nói chia tay. Cô cười nhạt, xoay lưng bước thẳng. Anh cũng cười nhạt, ngồi lên xe phóng vụt đi. Anh gặp tai nạn trên đường về...

Cô đã không kịp hỏi. Một câu cũng chưa từng hỏi anh.

Chỉ vì hiếu thắng, chỉ vì lòng kiêu hãnh nhỏ mọn, chỉ vì ích kỷ muốn làm người phải tay trước để tránh bề bàng đâm tan thể diện, cô vô tình giết chết anh.

Một thời gian dài, cô vật vã với hai từ “giá như”. Một thời gian dài, cô đau đáu tự trách mình và muốn đi theo anh sang thế giới bên kia, nói lời xin lỗi rồi hỏi cho ra nhẽ những khúc mắc. Cho đến trước khi được chỉ dẫn tới tìm ông già người Tây Á ở khu phố Arab bên Sing, cô tự tử hụt tổng cộng bốn lần, linh hồn cô đã gần như bị rút kiệt bởi tiếc nuối, hối hận và chồng chất đau thương.

Cô bắt đầu nuôi quyết tâm đi tìm phép màu giữa thế giới này, đổi bất cứ thứ gì có thể để mang anh quay về. Vì anh vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của cô...

- Em sao thế?

Cô bình tĩnh. Chất giọng ba năm qua cô khắc khoải mỗi lần vô thức bấm số anh trong điện thoại rồi lại tuyệt vọng thẩn thờ đếm những tiếng tút tút ngân dài đang kể sát bên tai. Cô vụt ngẩng lên, nhìn thẳng vào anh. Anh. Bằng xương bằng thịt hiện hữu ngay trước mắt cô. Anh. Khuôn mặt đẹp đẽ với cái thần thái điềm tĩnh tự tại không bao giờ lẫn khuất giữa đám đông vẫn ám ảnh cô trong bao nhiêu giấc mơ hoang đường giờ đây chỉ cách cô một cái với tay. Cô muốn lao đến ôm siết anh.

Nhưng cô sợ hãi, nếu hành xử kì lạ, biết đâu sẽ lãng phí số thời gian ít ỏi quý giá.

Kìm nén dòng cảm xúc chực trào, cô cố gắng giữ vẻ tự nhiên nhất có thể cho phù hợp hiện tại. Giờ là lúc nào đây? Cô với anh đã cãi nhau chưa, hay mới vừa bắt đầu ra khỏi Lion Bar?

- Em không sao. Đau đầu...

- Em làm cái gì ở trong đó với đám bạn em? Nói anh nghe!

Cô thở phào. Vậy là cô chưa nói bất cứ điều gì ngu ngốc cả.

- Em... uống. Em... nói linh tinh.

- Nói linh tinh gì?

Anh nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi.

- Em chửi bới quá khứ chết tiệt làm em xấu xí đi trong cách tin tưởng. Em đe nẹt bọn nó thôi không can hệ đến cuộc sống hiện tại của em!

Cô ôm ghì thân anh, giọt nước to tròn trong veo lặng lẽ rơi khỏi khóe mắt. Vẻ mặt anh càng lúc càng khó hiểu hồ nghi. Chợt nhận ra mình nói năng không ăn nhập và để cảm xúc bùng vỡ lung tung, cô bối rối lắp liếm:

- Đừng quan tâm. Em hơi say... Em đang bức bối với đồng việc chồng chất chẳng đâu vào đâu nên rủ bạn bè giải khuây thôi!

Cô lục tìm điện thoại, đã 10 phút trôi qua. Cô còn 50 phút đồng hồ nữa. Cô bắt đầu khẩn khoản:

- Hôm nay em muốn đưa anh về. Em sẽ về bằng taxi, nhé? Một lần này thôi. Mình cùng đưa anh về nhà, nhé?

Sau hồi năn nỉ, anh miễn cưỡng gật đầu. Nhưng vẻ mặt anh vẫn chưa giảm hồ nghi. Ngồi sau xe anh, cô run rẩy ôm lưng anh, ngậm chặt tiếng nấc nghẹn. Bằng mọi giá, cô phải đưa anh quay lại cuộc sống xinh đẹp này. Bằng mọi giá, cô phải ngăn chặn cái tai nạn chết tiệt kia. Nếu không, ít ra có cô cùng đi với anh sang thế giới khác.

Thật may, chẳng tai nạn nào xảy ra. Đứng dưới cổng nhà anh, cô vịn cổ anh xuống, hôn thật sâu. Nụ hôn ba năm qua cô mỗi mòn thêm khát.

- Mình chia tay đi anh!

4. Hà Nội. Giữa thu. Công ty thiết kế Fingerprint.

Lâu lắm, cô không còn ngược nhìn thời gian trôi nữa. Cuộc sống nơi xứ người dạy cô rải những bước chân đều đặn chính xác nhưng vô hồn ở bất cứ đâu, ngoài phố, giữa đêm, hay dọc cả hành lang văn phòng. Và nếu có dừng lại, thì nhất định là để xem giờ sắp xếp công việc.

Nhưng đôi khi, giữa bộn bề hối hả, cô vẫn giật mình tưởng như bắt gặp bóng dáng anh thân quen. Đã gần ba năm kể từ buổi tối kì lạ đó. Cô biến mất khỏi cuộc đời anh, âm thầm qua Sing học tiếp thạc sĩ. Cô trốn chạy. Dồn cho anh hàng đồng hồ nghi lẫn khúc mắc. Anh có đi tìm cô? Anh có buồn đau? Anh có tìm vui bên người mới? Anh có từng thử lại những trò kì quái họ bày ra lúc bên nhau? Mỗi lần tự vấn, luôn có một giọt nước to tròn lăn khỏi khóe mắt cô và luôn có một cuộc đấu tranh tư tưởng mạnh mẽ trong chính cô. Cuộc đấu tranh giữa nỗi ích kỷ được bên anh hay bảo vệ anh? Ông già Tây Á từng nói cô phải cắt đứt mọi liên hệ với anh, nên cô sợ đi tìm anh, cô sẽ lần nữa mất anh mãi mãi.

Có lẽ, khi về già, nhận thấy mình đã sống đủ, cô mới gom hết can đảm gặp anh để kể câu chuyện của cô, câu chuyện vì quá yêu anh nên sẵn sàng từ bỏ anh miễn sao anh được sống.

Còn bây giờ thì không. Cô phải bước tiếp phần đời của mình, chấp nhận bên cạnh không còn anh, người đồng hành, vừa là bạn, vừa là người tình, vừa là tri kỉ. Nỗi cô độc tự thân cô vỗ về và nuôi dưỡng, từ lâu không còn được san sẻ nữa.

- Đối tác đến! Em tiếp nhé? Anh có việc phải đi bây giờ.

Dứt mình khỏi dòng suy nghĩ đang bắt đầu miên man, cô lấy lại vẻ điềm tĩnh và tập trung thường nhật. Dù sao hiện tại, công việc vẫn là nơi chốn êm đềm nhất với cô. Đắm chìm vào nó, sẽ tạm đưa cô dạt ra xa những hồi tưởng về anh. Ngắm nhìn nó phát triển, sẽ xoa dịu phần nào những mất mát nơi cô.

- Vâng! Em ra ngay.

Phòng tiếp khách ở cuối hành lang. Không hiểu sao, mỗi rải chân cô bước đều khiến tim cô đập nhanh thêm một nhịp. Linh cảm mơ hồ nào đó đang cựa nhẹ trong cô.

Đối tác cô gặp hôm nay nghe nói còn rất trẻ và là cổ đông chính của công ty giải trí mới thành lập. Họ muốn làm bộ nhận diện thương hiệu hoàn chỉnh để bắt đầu kinh doanh. Cô gõ cửa theo phép lịch sự. Chiếc ghế xoay khẽ động đây rồi bất ngờ quay ngược lại đối diện cô.

Nụ cười trên môi cô tắt ngấm.

...

Tan sở. Cô vội vã về nhà. Suốt cuộc gặp ngày hôm nay, cô không thể nào tập trung. Đôi mắt anh lạnh lẽo vô cảm hướng vào cô. Đôi tay anh bắt chéo trước ngực. Nụ cười ngọt ngào anh dành cho cô thư kí bên công ty cô. Tất cả làm cô đau thắt trong từng hơi thở khó nhọc. Cô khóc gục ngay trước cửa nhà.

Hồi lâu, cô tự an ủi rằng anh đã thành đạt. Cô tự an ủi rằng anh vẫn sống tốt. Cô tự an ủi rằng từ bỏ anh là do cô lựa chọn.

Cả đêm, cô ngồi uống rượu vang bên cửa sổ căn hộ chung cư.

Những ngày sau đó, ngoài lúc họp bàn công việc, thỉnh thoảng cô bắt gặp anh dưới sảnh công ty, đưa đón cô thư kí xinh đẹp. Từ đầu đến cuối cô đều giữ thái độ dửng dưng lãnh đạm. Nhưng mỗi đêm về, cô lại dẫn nỗi nhức nhối xuống tận sâu đáy tim. Bám lấy kỉ niệm, cô lết qua thời gian mệt nhọc với chất sống mỗi lúc một suy kiệt đi.

Ngày bên công ty cô bàn giao bộ nhận diện thương hiệu hoàn chỉnh cho công ty anh, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nghĩa là từ nay, anh sẽ không xuất hiện ở công ty cô nữa. Nghĩa là từ nay, cô có thể về sớm hoặc muộn hơn một chút để không phải thấy anh đưa đón cô gái kia.

Tuy nhiên, lúc bắt tay chào anh, bất giác cô bắt được thoáng lạ lẫm lướt rất nhanh trong đôi mắt vô cảm thường trực anh nhìn cô.

Buổi tối, sau khi mọi người về hết, cô mới chậm rãi khoác áo rời phòng làm việc. Giữa đông, Hà Nội càng lúc càng lạnh đi tê tái. Bước xuống đường, cô đứng lặng cảm nhận những cơn gió vô hình lướt qua.

- Anh đã nghĩ em sẽ ghen, như ngày xưa... Nhưng hình như là do anh tự tin quá rồi!

Anh từ đâu bước đến nhẹ nhàng sau lưng cô.

- Mình chia tay lâu rồi, anh!

Anh xoay vai cô lại đối diện với anh.

- Em có biết là em không bao giờ nói dối được anh không?

Nụ cười nơi anh vẫn đầy nuông chiều, ngay sát gần bên cô. Nếu cô chưa từng thực hiện bản giao kèo kia, xoay ngược định mệnh để mang anh về, nếu cô vẫn là cô gái vô tư ngày nào luôn đòi được biết câu trả lời có hay không từ anh, thì chắc chắn lúc này đây cô đã mếu máo bật khóc ôm chầm lấy anh. Nhưng sau ngần ấy năm, cô đã biến đổi. Cô đã rèn được đôi mắt lạnh lẽo cắt sâu cảm xúc vào bên trong.

Cô chậm chậm gạt nhẹ tay anh.

- Tất cả kết thúc rồi! Em phải đi!

Khuôn mặt anh đông cứng. Anh lặng lẽ đứng nhìn bóng dáng bé nhỏ của cô khuất dần vào đêm đen.

- Là chị phải không?

- Ai? Em nói gì cơ? Chị không hiểu?

Cô bé thư kí đặt khay đồ ăn đối diện cô. Bằng một cử chỉ thanh lịch, cô ta khẽ vuốt mái tóc dài mềm mịn che bớt đi khuôn mặt nhợt nhạt lúc ngồi xuống.

- Hôm đó, nấp sau cây cột lớn dưới sảnh công ty, em đã nhìn thấy anh ấy cười với chị. Anh ấy chẳng bao giờ cười với em như thế, chẳng bao giờ nhìn em như thế... Bên em, anh ấy lúc nào cũng trầm ngâm lặng lẽ.

Cô bé tội nghiệp cụp mắt rất lâu, tay cầm chiếc thìa nhỏ dầm nát phần thức ăn trong khay. Còn cô vẫn im lặng bình thản nhai nuốt.

- Chị không hề biết, anh ấy luôn tìm mọi lý do nấn ná để nhìn thấy chị ra khỏi công ty rồi mới lái xe đưa em về. Cuối cùng em cũng hiểu hết...

Bất ngờ, cô ngước lên, nở nụ cười dễ chịu. Giọng cô trong suốt, rành rọt:

- Em không tin em có thể làm anh ấy yêu em hay sao? Chị là quá khứ rồi, em mới là hiện tại của anh ấy!

- Em không thể. Anh ấy đang nằm viện. Tai nạn ô tô. Hai ngày trước...

Toàn thân cô lạnh cóng. Tai cô ù đi, cô như rơi vào một khoảng không đen tối âm u ngay giữa canteen đầy ắp người.

- Anh ấy thật sự cô độc! Còn chị, chị có tim không?

Những ngày dài ngồi bên giường bệnh, nhìn đồng máy móc xung quanh nổi cả vào người anh, cô thắt đau lặng lẽ. Cô ngàn lần tự đổ lỗi cho mình. Phải chăng đây là định mệnh của cô và anh, không thể nào ở bên nhau trong kiếp này? Cô đã luôn thì thầm bên tai anh: “Em yêu anh! Còn anh, anh có thương em không?”

Chính buổi tối hôm đó, anh uống say rồi lái xe về nhà. Anh tông vào dải phân cách. Chiếc xe bẹp rúm, lật ngửa. May mắn, anh kịp thắt dây an toàn.

Nhưng anh có tỉnh lại hay không? Còn phải xem cô cách anh bao xa đã. Ngay khi nghe bác sĩ thông báo anh đang dần hồi phục và không xuất hiện di chứng, cô vội vã rời đi.

Cuộc trốn chạy lần nữa bắt đầu. Cô xin nghỉ việc, tìm cơ hội quay về Sing.

5. Hà Nội. Cuối đông. Sân bay quốc tế Nội Bài.

Cô quần lên thêm một vòng chiếc khăn bằng vải thô đỏ rực điểm những ô vuông bé xíu. Chuyển bay sắp cất cánh. Nhấn nài xuyên qua dòng người náo nhiệt ồn ào, cô kéo valise đi về phía phòng chờ. Trên cao, bầu trời màu thép phả xuống hơi lạnh ẩm ướt len lỏi vào từng góc ngách.

- Thực ra, anh có thương em!

Giọng nói quen thuộc bất ngờ vang lên sau lưng cô. Sau vài giây lưỡng lự, cô xoay người, nhào thẳng vào lòng anh.

- Anh có tin vào phép màu không?

- Anh không biết. Nhưng chỉ cần là em kể, anh sẽ tin.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi đồng tử nâu nhạt ánh lên trong bóng tối. Cuối cùng, cô cũng lựa chọn, thay vì rời xa để bảo vệ cuộc đời anh, cô chọn gần kề đôi tay này, bờ vai và khuôn mặt này, cô sẽ cùng anh nắm lấy tương lai, bất chấp định mệnh xoay vần nghiệt ngã. Cô nhất định phải tìm được cách để cả hai ở bên nhau, trong kiếp này, và cả kiếp sau nữa.

Sáng hôm sau, anh dậy muộn. Cô đã rời đi từ lúc nào. Tia nắng hiếm hoi cuối đông khẽ chạm nhẹ vào mi mắt anh. Mím cười, anh đưa tay mơ hồ muốn bắt lại sợi nắng vương vất. Sau màn mây xám bạc âm u trên cao, luôn có một bầu trời trong xanh lấp lánh. Và bầu trời của anh, dường như đã xanh trở lại sau ngần ấy năm.

Anh đã từng điên cuồng đi tìm cô, căm ghét cô rồi bỏ anh không một lời giải thích. Mỗi lần tưởng như sắp đến rất gần cô, anh lại mất dấu cô. Rốt cuộc, anh mệt mỏi. Anh quyết định chọn cách nhẫn nại chờ đợi và tìm quên trong công việc. Ba năm sau, biết cô quay về làm trong Fingerprint tại Việt Nam, anh bắt đầu tìm mọi cách chạm đến cô. Nhưng khi nhìn thấy cô, đôi mắt lạnh đậm cô nhìn anh, anh quyết định bày trò hồng chọc tức cô phải đánh rơi mặt nạ.

Tuy nhiên, cô chẳng mấy may rúng động. Có lẽ cô đã hết yêu anh. Chán nản, anh quyết định lên tiếng trước, tìm cơ hội cuối cùng của chính anh. Đứng dưới cao ốc lộng gió, cô xoáy thẳng đôi mắt trống rỗng lạnh lẽo về phía anh, nói mọi chuyện đã kết thúc. Nhìn theo bóng dáng bé nhỏ nhòa đi giữa khối không khí thốc vô hình, anh mới nhận ra anh thương cô biết bao. Anh muốn cô hỏi anh lần nữa, để anh trả lời cô rành rẽ. Nhưng đã quá muộn, anh đã tuột mất đôi bàn tay cô, từ bao lâu...

Anh lên bar, uống rượu. Anh giận giữ đập ga rồi mất lái...

Những ngày sau đó, kí ức trong anh chỉ có giọng nói của cô bên tai: Em yêu

anh! Còn anh, anh có thương em không?

Vì muốn trả lời cô, anh đã gắng gượng sống.

“Nếu anh nói anh tin vào phép màu em kể, hãy cùng em quay về Sing. Em hứa sẽ tìm cách để viết tiếp câu chuyện dang dở giữa chúng ta. Bởi vì, bao năm qua, em vẫn yêu anh, vẫn bị ánh mắt anh hấp hồn như lần đầu tiên anh ngược lên nhìn em giữa giảng đường ngày hôm ấy!”. Anh đọc đi đọc lại tin nhắn cô gửi trong lúc ra sân bay. Xét cho cùng, mỗi người chỉ được sống một lần, được trải nghiệm hay không đều là do bản thân lựa chọn. Anh lựa chọn tin tưởng cô gái nhỏ bé của anh. Và dù năm xưa, lý do cô rời bỏ anh là gì, anh vẫn biết chắc mình tha thứ.

6. Singapore. Cuối tháng 12 .

Beach road. Hai con người nắm chặt tay nhau ngồi đợi xe bus. Cô gái dựa vào vai chàng trai, đôi mắt phản chiếu đầy ấm áp tin cậy. Sau đó, chàng trai chậm rãi mở ví ra. Ở ngăn sâu nhất, có tấm ảnh cả hai đang ngả đầu vào nhau, nụ cười lấp lánh bừng sáng kéo thời gian tính bằng năm vùn vụt trôi gần lại.

Arab Street. Ông già người Tây Á mỉm cười lắc đầu. Ông lấy bình shisha khảm đá xanh cobalt lấp lánh, đặt viên than xám bạc lên trên và khẽ lẩm nhẩm đọc một câu ngắn bằng tiếng Arab.

Lập tức, đâu đó... định mệnh từ từ dịch chuyển...

Cho những người yêu nhau... sẽ đến được với nhau...

Thực ra, yêu, luôn có thương đồng hành. Thương chưa chắc đã yêu. Nhưng yêu, chắc chắn luôn có thương ở đâu đó, vào thời điểm nhất định, nó sẽ thành hình. Ví dụ như khi hai người nhìn thấy nỗi cô độc trong nhau, hiểu thấu rằng người kia thèm được nương náu... Ví dụ như khi bên bạn có một người đồng hành, vừa là bạn, vừa là người tình, vừa là tri kỉ...